

1996 begroot op 23.279,35 EUR (939.087 BEF). De door de verzekeraars vergoede schade ingevolge de brand van 12 juni 1996 beliep 30.492,64 EUR (1.230.070 BEF). Het aandeel van de NV ING belooft 75%.

De schade waarvoor de NV ING vergoeding vordert, komt afdoende bewezen voor. De omvang van de branden blijkt vooreerst uit het strafdossier. Bovendien is de NV ING Insurance tot betaling aan haar verzekerde overgegaan na tegenprekelijke raming tussen haar zelf en haar verzekerde. Tussen beiden bestonden op dat ogenblik tegengestelde belangen waarbij de verzekeraar er alle belang bij had haar uitgaven zo laag mogelijk te houden. De omvang van de schade wordt eveneens nog bevestigd door het verslag van deskundige Crahay. Dat de verzekerde van de NV ING Insurance in

nieuwwaarde werd vergoed en de nieuwwaarde slechts beperkt afweek van de werkelijke waarde, doet hier niet aan af.

De NV Generali Belgium verwijst verder naar een mogelijke vergoeding door de WAM-verzekeraar van het voertuig dat betrokken was in de brand van 1 mei 1996. Omtrent een eventuele uitbetaling door deze verzekeraar, ligt geen enkel bewijs voor.

De NV ING is bijgevolg gerechtigd op een vergoeding ten bedrage van 23.279,35 EUR + 30.492,64 EUR = 53.771,98 EUR waarvan 75%, hetzij 40.328,98 EUR.

(...)

Noot

Aanvangspunt van de verjaring van de regresvordering van de verzekerde in geval van minnelijke vergoeding van de benadeelde

C. Van Schoubroeck

Artikel 34 § 1, derde lid van de wet op de landverzekeringsovereenkomst regelt uitdrukkelijk het aanvangspunt van de driejarige verjaringstermijn van de regresvordering van de verzekerde tegen zijn aansprakelijkheidsverzekeraar: “In de aansprakelijkheidsverzekering begint de termijn, wat de regresvordering van de verzekerde tegen de verzekeraar betreft, te lopen vanaf de dag vanaf het instellen van de rechtsvordering door de benadeelde.” Het aanvangspunt van de verjaring is bijgevolg “het instellen van de rechtsvordering door de benadeelde”.

Deze dwingende bepaling is ongewijzigd overgenomen uit artikel 32 van de verzekeringswet van 11 juni 1874, ingevoegd bij wet van 30 mei 1961 om duidelijkheid te scheppen. Rechtsleer en rechtspraak hebben dit begrip “rechtsvordering” steeds geïnterpreteerd in de betekenis van “gerechtelijke eis van de benadeelde”¹.

Het betrokken arrest van het hof van beroep te Gent van 20 maart 2008 oordeelt: “Het instellen van de rechtsvordering zoals bedoeld in artikel 34 § 1, lid 3 van de wet op de landverzekeringsovereenkomst is niet aan vormvereisten verbonden. Aldus mag worden aangenomen dat de verjaringstermijn van de regresvordering begint te lopen van zodra de benadeelde van de aansprakelijke verzekerde vergoeding vordert van de door hem geleden schade.” Wanneer uit deze beslissing van het hof van beroep te Gent zou moeten afgeleid worden dat als algemene regel geldt dat de ver-

jaringstermijn van de regresvordering van de verzekerde tegen de verzekeraar zou aanvangen op het ogenblik dat de benadeelde zich tot de aansprakelijke richt met de vraag om vergoeding te bekomen, zelfs buiten iedere gerechtelijke procedure, rijst de vraag of hierdoor het begrip “rechtsvordering” niet geschonden is. In ieder geval zou een dergelijke interpretatie minder bescherming bieden aan de verzekerde omdat het aanvangspunt van de verjaringstermijn hierdoor vroeger valt. Bovendien is het, ook voor de verzekeraar, eenvoudiger om het ogenblik vast te stellen, en te bewijzen, waarop een procedure voor de rechter is ingeleid, dan een louter verzoek tot vergoeding.

In casu waren de omstandigheden bijzonder omdat de benadeelde geen gerechtelijke eis had dienen in te stellen. Immers, de aansprakelijke-verzekerde was vrijwillig tot vergoeding van de schade overgegaan. Betekent dit dat de verjaringstermijn van de regresvordering van de verzekerde tegen de verzekeraar nooit zou beginnen lopen, bij gebrek aan het instellen van een rechtsvordering door de benadeelde in de betekenis van artikel 34 § 1, derde lid? Dit kan niet de bedoeling van de wetgever zijn, daar verjaringsregelingen streven naar een evenwicht van de belangen van de schuldenaar (verzekeraar) om zich na verloop van tijd niet meer te moeten verweren tegen aanspraken, van de schuldeiser (verzekerde) om gedurende een redelijke termijn zijn aanspraken te laten gelden en van de samenleving die gemoedsrust wenst.

¹ S. FREDERICQ, H. COUSY en J. ROGGE, “Overzicht van rechtspraak. Verzekeringen (1969-1978)”, *T.P.R.* 1981, p. 423, nr. 51; E. BREWAEYS en I. BAELE, *Verjaring in het verzekeringsrecht*, Antwerpen, Kluwer, 2000, 24-26; M. FONTAINE, *Droit des assurances*, Brussel, Larcier, 2006, p. 320, nr. 496; R. CARTON DE TOURNAI en P. VAN DER MEERSCH, *Précis des assurances terrestres en droit belge*, I, Brussel, Bruylant, 1970, p. 65, nr. 408.

Men mag aannemen dat artikel 34 § 1, derde lid van de wet op landverzekeringsovereenkomst een bepaling is die voor het specifieke geval van de regresvordering tegen de aansprakelijkheidsverzekeraar de algemene regel van artikel 34 § 1, tweede lid verduidelijkt. Wanneer deze specifieke situatie niet geldt, mag aangenomen worden dat de algemene bepaling van artikel 34 § 1, tweede lid van toepassing blijft. Deze bepaling luidt “dat de driejarige verjaringster-

mijn begint te lopen vanaf de dag van het voorval dat het vorderingsrecht doet ontstaan”². Bij toepassing van deze bepaling kan worden gesteld dat het verzoek tot schadevergoeding van de benadeelde gericht aan de verzekerde kan beschouwd worden als het voorval dat het vorderingsrecht van de verzekerde tegen de verzekeraar doet ontstaan, in die gevallen waarin deze de benadeelde vrijwillig heeft vergoed.

² Cf. M. FONTAINE, *o.c.*, p. 320, nr. 496, vn. 720.